Над каламутною водою
стою в задумі,
Уся моя душа, здається,
втонула в шумі.

Глухо об берег хвиля плеще
та в камінь б'ється,
І однотонна якась дума
в хвилях несеться.

Ріко співуча! Кілько в тобі
болісних стонів!
Кілько в тобі за душу рвучих
тихих півтонів.

З далеких гір летиш в долину
бистро, нестримно,
Тебе не спинять у дорозі
спека, ні зимно.

В негоду сплав береш на плечі
з ялиць високих
Та несеш скорим хвилі ходом
у світ широкий.

І по дорозі думу мрієш
про сині гори,
Про Довбушеві горді стіни
та темні бори.

А я над твоїми водами
стою в задумі,
Уся моя душа втонула
у твому шумі…

Та бачиться мені однака
судьба з тобою:
Як сплав, в негоду й моє щастя
пішло з водою…

***

Джерело:Цифрова Українська Бібліотека.